

El gabinet de May conspira per derrocar-la

Els conservadors donarien el vistiplau a l'acord del 'Brexit' si la primera ministra dimiteix

May podria tenir les hores comptades ■ EFE

S'inicia el judici del cas dels Maristes per abusos sexuals

Les quatre víctimes de l'exprofessor declaren avui a porta tancada a l'Audiència de Barcelona

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 25 de març del 2019. Any XLIV. Núm. 14948 - AVUI / Any XLI. Núm. 13818 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Violència, un concepte indefinit

ABSTRACCIÓ • Els experts avisen que la inconcreció de la conducta prohibida en alguns delictes provoca incertesa i arbitri judicial

CULTURA I ESPECTACLES P18,19

Amb la vènia de la televisió

SUPREM • Creuen que el judici ha provat que no hi va haver rebel·lió i que les acusacions als líders de l'1-O s'estan "dissolent"

Milers de persones es van manifestar ahir a Altsasu per exigir l'alliberament dels joves del poble condemnats ■ V. LÓPEZ / EFE

Altsasu reclama justícia

Barcelona aspira a un dels superordinadors d'Europa

EL PUNT AVUI
Avui, a partir de les 10.00 h

Tot el judici de l'1-O, en directe a El Punt Avui TV. Avui, a partir de les 10.00 h

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Simbolismes

Mentre no s'hagi acabat el cicle electoral, res de res. Aquest és l'ambient polític generalitzat. Un cicle llarg que comença

amb les generals del 28 d'abril, les municipals i europees del 26 de maig i les del Parlament de Catalunya, que probablement seran convocades després que se sàpiguen les sentències del judici del procés, previstes en principi per a setembre o octubre d'aquest any davant del ritme de compareixences al Tribunal Suprem. Dins dels simbolismes fora interessant que les eleccions al Parlament es convoquessin l'històric 1 d'octubre, una data carregada de simbolisme per al món independentista. El simbolisme és allò que més està florint després dels fets d'octubre de l'any 2017. Laços grocs, pancartes, manifestacions i actes a tort i a dret per recordar de manera permanent els fets que mantenen persones empresonades i exiliades. Des de l'oposició també han tret les seves simbologies. Feia anys que no es veien arreu de Catalunya tantes banderes espanyoles. A totes les bandes la importància que s'ha donat a la simbologia

Fora interessant que les eleccions al Parlament es convoquessin l'1 d'octubre

des de l'octubre de l'any 2017 és total. Tot va començar quan la bandera espanyola es va quedar en el seu lloc del Palau després de la declaració d'independència o quan la cúpula dels Mossos va ordenar retirar les fotos del president Puigdemont de les comissaries. Després la foto també va desaparèixer de les seus de la Generalitat i, més endavant, de la majoria d'ajuntaments. Allò més difícil d'entendre és que la fotografia de Quim Torra, actual 131è president de la Generalitat, no sigui enlloc. Ni als ajuntaments ni a les seus de la Generalitat. Des de sempre hi ha hagut la fotografia del president vigent. Tot va començar amb la retirada de la foto de Puigdemont i s'ha acabat –de moment– amb l'ordre de la Junta Electoral Central de retirar pancartes i laços grocs de les façanes dels edificis públics. Quasi dos anys de símbols amunt i avall. Als noranta va passar amb l'anomenada "guerra de les banderes" al País Basc, un veritable daltabaix sobre quina bandera havia d'estar present a les institucions. Els simbolismes mostrats indiquen que vivim temps anormals. Si fossin normals no caldria exhibir pancartes ni fer un debat per prohibir o mantenir una pancarta en un balcó.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

El sospir i la rialla

Escriu aquestes ratlles en un moment en què al món occidental, si faig cas dels missatges que m'arriben a la bústia, s'està celebrant una cosa que en diuen el Dia Internacional de la Felicitat. Ho trobo tan beneït, que arribo a pensar que és de broma, fins que m'entra a la safata del correu una nota del meu Ajuntament en què anuncia una setmana sencera d'activitats per promocionar l'alegria als barris. No sé com es deu fer, això, però pel que sembla hi ha plans governamentals molt seriosos per acompanyar la població en la conquesta d'aquest sentiment, si més no durant els dies de campanya. Després, cadascú farà el que santament podrà amb la seva vida, escarbotant pels racons en cerca d'algun indici de cosa bona que li faci passar aquesta set de benaurança sense la qual ens sentim tan buits i deseparats i sense esma. Fa uns quants anys, estava de moda justament el contrari: contra la *selfie* riallera que s'estila avui, el prestigi se l'endua el tipus fantasmal que arrossega els peus, rendit a la desgràcia i el patiment. Era una adaptació del mite

“El dia de la felicitat universal era l'endemà del funeral de Cristina Cervià

romàntic que havia instaurat Keats amb aquella oda meravellosa amb què donava la benvinguda a la joia i la tristesa, encarnades en el sospir i la rialla, per tal d'"escriure sobre la nit i el dia, tot alhora". Però en algun moment la poètica es va tòrcer, sobretot a l'època dels realismes exacerbats, i es va creure que la nota sòrdida afegia un plus de veracitat a la narració, mentre que l'esperança era un indici de debilitat que només servia per fer ploriquejar senyores pàmfiles. Pere Calders, amb la seva enyorada ironia, va escriure llavors un article titulat "La tristesa com a estil", en el qual expressava els seus

dubtes que recrear-se en la galleda de les escombraries o el cove de la roba bruta fos, en literatura, una opció més sincera que ocupar-se dels aparells que procuraven benestar al comú de la gent, mal que fossin aquelles "màquines d'anar de pressa", i citava a propòsit una frase de Montesquieu: "Som uns cecs que no sabem quan ens hem d'afligir i quan ens hem de lliurar a la joia, i mai no tenim altra cosa que una falsa alegria i una falsa tristesa."

El dia de la felicitat universal, a casa meua, era just l'endemà del funeral de l'actriu Cristina Cervià. No ho plantejo com una contradicció, sinó com un reflex inevitable d'aquell infant jugant amb la calavera del poema de Keats. Estem tristos, a Girona, fa dies; flota damunt nostre una tristesa que res no aplaca, i els dies que vindran, amb aquesta pena incrustada encara a la boca, com un paper assecant, seran cada vegada més lluminosos, més transparents i blaus, i no tenir-la a prop, no sentir aquell riure esclatant seu, serà potser més intolerable i tot del que ara sembla. Però és així com treballa també l'amor.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castellón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/rj5bji>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

La Guàrdia Civil i ETA

Al llarg dels seus 50 anys d'història, ETA va assassinar 829 persones, segons les dades oficials del Ministeri de l'Interior (altres dades eleven els morts a gairebé 900). De les 829 persones mortes, 506 eren membre dels cossos i forces de seguretat de l'Estat i, concretament, 230 eren agents de la Guàrdia Civil. Tot i que va ser un degoteig, gran part dels agents policials i militars morts per ETA ho van ser durant el que s'ha anomenat els anys de plom, entre mitjan anys 80 i mitjan 90. Tot i aquesta dura i trista realitat, un dels guàrdies civils que va declarar dijous en el judici que té lloc al Tribunal Suprem va afirmar que, tot i que ell, per sort, no ho havia viscut, l'ambient que va viure a Bigues i Riells, on va participar en el decomís de material electoral, "s'assemblava molt", segons li havien explicat altres agents més veterans, "als inicis del conflicte basc". Tant devia grinyolar,

“ETA va matar 230 guàrdies civils, com el que ara diu que a Catalunya s'hi viu una situació semblant

que fins i tot el president de la sala, Manuel Marchena, el va tallar. Després, en el torn de les defenses, aquest mateix agent va admetre que en els "incidents" de Bigues i Riells "cap" agent havia resultat lesionat i "cap" cotxe, ara que això ens interessa tant a tots, havia rebut danys.

Si fos una entitat que realment defensés víctimes i no fes de corretja de transmissió del PP, l'associació que les

agrupa hauria de ser la primera a denunciar aquesta banalització de la violència, del patiment que va suposar l'existència d'ETA –i dels grups paramilitars unionistes– per als ciutadans del País Basc. Tot plegat, comparar la legítima desobediència civil amb la violència és una falta de respecte dels agents cap als seus companys, els que s'hi van jugar la vida, i els que se la jugaran en un futur en operacions de qualsevol mena, i no pas per rebre cops de clavell o crits de "Votarem".

Els comandaments polítics van convertir l'operació contra l'1-O en un acte de revenja contra la població i en un despropòsit policial que ha provocat una fractura que Espanya encara no és capaç de calibrar. Els agents, però, en lloc de denunciar-ho, han optat per sortir en suport d'una fiscalia que no és capaç de demostrar que hi hagués violència. Una opció que encara farà més profunda la fractura.

EDITORIAL

La violència dels clavells

El judici de l'1-O ja ha consumit vint jornades i, més enllà dels cotxes policials danyats davant la seu d'Economia, encara no s'ha pogut veure cap rastre de la violència necessària per sustentar les acusacions de sedició i rebel·lió que pesen sobre els acusats. Des que el testimoni del major Trapero va eliminar el cos de Mossos de l'equació del procés independentista, a la fiscalia només li queda un camí insòlit, que és fonamentar l'existència d'una violència potencial o subjectiva o fins i tot passiva, però immaterial, sense armes, morts, ni ferits; sense alçaments, ni assalts, ni lesions que provoquessin una simple baixa laboral, i convertir-la en una violència capaç de subvertir l'ordre constitucional.

Els testimonis han demostrat que el dispositiu de l'1-O del CNP i la Guàrdia Civil era deliberadament unilateral, era insuficient i ineficax per aturar el referèndum i no va respectar les instruccions judicials. Els agents es van veure abocats aquell dia a la indignitat d'agredir ciutadans indefensos i ara a l'autohumiliació davant el Suprem d'haver de sostenir el relat del fiscal amb testimonis coordinats i surrealistes, parlant de l'odi percebut, del terror sentit, dels clavells que els llançaven o fent comparacions esperpèntiques amb el terrorisme d'ETA.

És possible que la llei no sigui concloent en la definició del que és violència o no i que això tempti els fiscals d'aprofitar les ombres per continuar perseguint les penes màximes, a costa de falsejar la realitat. El que és segur és que la resistència pacífica i la desobediència civil no són conceptes nous, no els descobrim ara i aquí, estan perfectament definits, relatats i documentats per la història. I els fets de setembre i octubre del 2017 a Catalunya encaixen en aquest motllo sense necessitat de deformar-los, ni exagerar-los ni inventar noves definicions.

De reüll

Anna Puig

Discursos racistes

El racisme es manté latent i, en certs àmbits, de manera més indissimulada. Ho feia palès SOS Racisme en el seu informe anual i ho lligava directament amb el discurs xenòfob de determinades formacions polítiques. I ho deien així, en plural. Perquè ara mateix el racisme i la xenofòbia ja no és terreny exclusiu de la ultradreta. Aquesta diferenciació, de manera directa o indirecta, entre els d'aquí i els d'allà ja l'abraça també Ciutadans i el PP. Només cal recordar la proposta de Pablo Casado sobre endarrerir l'expulsió de les dones

Posen la metxa i l'espurna per fer esclatar tensions socials

immigrants sense papers que donin els seus fills en adopció. Segons les dades de SOS Racisme, hi ha un clar impacte d'aquests discursos que, juntament amb la falta de polítiques de cohesió en molts barris, posen la metxa i l'espurna per fer esclatar tensions socials. D'aquesta manera, els

partits racistes, xenòfobs i classistes de la dreta i la ultradreta se serveixen a si mateixos l'excusa perfecta per seguir abanderant les teories contra la immigració. Un sistema de manipulació de la ciutadania pervers.

La convivència és un dels reptes de la nostra societat. L'acceptació de la diferència, la desmitificació i la integració són deures pendents, malgrat l'esforç que s'hi ha abocat, especialment per part de moltes entitats socials. I, tot i que el moment polític no bufa a favor, s'hi continua treballant amb intensitat. Això sí, una mica més de suport no els faria cap mal.

Les cares de la notícia

DIRECTOR DEL BARCELONA SUPERCOMPUTING CENTER

Mateo Valero

Aspirant al superordinador

El Barcelona Supercomputing Center aspira a la construcció d'un dels superordinadors d'Europa, una nova generació d'instal·lacions impulsades per l'European High Performance Computing. A la seva àmplia experiència, se li suma el suport dels governs català, espanyol i portuguès.

PRIMERA MINISTRA BRITÀNICA

Theresa May

Hores comptades?

Mal cap de setmana per a Theresa May, que podria tenir les hores comptades. L'endemà que un milió de persones es manifestessin a Londres per demanar un segon referèndum, va transcendir que el seu gabinet conspira per fer-la fora a canvi del suport dels conservadors al Brexit.

MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ ALTSASU GURASOAK

Bel Pozueta

Manifestació massiva

Milers de persones van participar ahir en la multitudinària manifestació a la localitat navarresa d'Altsasu per reclamar justícia i protestar contra les condemnes –fins a 13 anys de presó– als vuit joves de la població per aldarulls amb guàrdies civils. Un clam, un més, contra la injustícia.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Front democràtic

El president del Parlament, Roger Torrent, promou un front que superi els blocs partidistes i que defensi la democràcia i els drets bàsics

10
anys

Un home valent

El director de teatre Ricard Salvat mor als 74 anys després d'haver estat una figura clau en la renovació de l'escena catalana.

20
anys

Atacs de l'OTAN

Els míssils i avions de l'OTAN comencen a bombardejar els objectius militars iugoslavs escampats per tot el país, incloent-hi Montenegro.

Full de ruta

Jaume Vidal

Icones populars

En un dinar de premsa, el president de la Fundació Gala-Dalí, Jordi Mercader, plantejava la dificultat de preservar el llegat de l'artista empordanès en el sentit de mantenir l'equilibri en el que és defensar-se de la voluntat d'enriquir-se il·lícitament dels que s'apropien comercialment de Dalí, per una banda, i de l'apropiació que en fa la gent com a icona popular que és. La qüestió venia a tomb de l'aparició en la sèrie *La casa de paper* d'unes màscares amb el rostre de Dalí que porten els assaltants. La fundació diu que ho estudien i que intenten informar-se abans d'actuar. És cert que podria ser presumptament una estratègia dels productors per vendre més màscares, operació de la qual es podria beneficiar un hipotètic tercer; però, a ulls d'un telespectador, no deixa de ser un gest vers un dels artistes catalans més universals de tots els temps. O el que més.

Quan s'assoleix la categoria d'icona, els propietaris dels drets han de filar

Grans icones populars tenen, com a marca, propietaris que han de defensar els seus drets, però no poden oblidar mai que sentimentalment la gent té dret apropiat-se'n

prim i tenir en compte que, més enllà dels seus interessos, hi ha el dret popular sobre aquella imatge que fan seva. També la setmana passada es va saber que la companyia DC, propietària de Batman, havia denunciat a l'Agència Europea de Marques el disseny del centenari del CF València, que utilitza un ratpenat que, segons l'editorial, és pastat al que fa servir l'heroi de Gotham. El València diu que ja el feia servir el 1921, anys abans de la creació del personatge. Ridícul. No hi ha una vocació mercantilista i el ratpenat forma part de l'imaginari valencià. Crec que per defensar els seus drets en casos com aquest toca ser imaginatiu. Per exemple, agermanar la ciutat fictícia de Gotham amb les ciutats que portin un ratpenat a l'escut. La campanya reforçaria la popularitat del personatge i l'empresa. Tampoc fa gaire, la Fundació Hergé va fer canviar el cartell d'una trobada de professors *tintinaires* de la Universitat Blanquerna, que es van reunir un dissabte per parlar de la seva dèria. No anem prou bé

Tribuna

Pius Pujades. Periodista

Testimonis de la veritat

Jo me'ls crec. I no només perquè els testimonis estan obligats a dir la veritat, no. Me'ls crec perquè són persones escollides, educades, preparades, ensinistrades, treballades, modelades, estructurades per dir la veritat. Ells són allà, cridats per l'alta fiscalia de l'Estat, al qual han jurat servir fins a la darrera gota de la seva sang, per fer possible que els designis de la justícia es materialitzin en forma de sentència condemnatòria, constructiva, exemplar, definitiva. Ells són Estat en estat pur. La Llei en persona. La Veritat veritable.

ME'LS CREC DE COR. Sé que han vist l'ateradora bandera d'Òmnium, carregada de pals amenaçadors onejant sobre els caps esbojarrats de la turba desfermada. Han vist les muralles humanes avançant en ordre de batalla contra la seva indefensió. Han detectat les tècniques de guerrilla en els braços enllaçats dels ancians de perillosa cabellera blanca. Han sentit la ferum de còctel molotov de les ampolles de plàstic mig plenes d'aigua. Han assistit horroritzats a les cantades de melodies insidioses i enervants. Han aguantat l'asfixiant gas de

milers i milers d'axil·les suades de tantes hores d'esforç guerrer. Diuen la veritat, per necessitat i per obligació. Expliquen com n'és de perillosa una relliscada traïdora al mosaic ensabonat d'una escola manipuladora; com es fa difícil avançar a cops de porra entre tantes mans alçades aparentant hipòcritament pacifisme; han patit els cops i les rascades quan els ha calgut saltar tanques i portes estavellades; pateixen encara el dolor articular de tants esforços regirant magatzems i fàbriques cercant urnes i material electoral...

EXPLIQUEN EL SEU CALVARI davant del tri-

“Han vist les muralles humanes avançant en ordre de batalla contra la seva indefensió

bunal. Els seus malsons. Com els apareixen inexplicables imatges enmig de la teranyina dels records confusos. Hi ha qui veu una mà excitant les masses des del darrere d'un misteriós cotxe negre el dia de la manifestació davant de la conselleria d'Economia i aquella mà sinistra es va dibuixant al llarg dels mesos fins a esdevenir la mà de Carme Forcadell un any i mig després. Els que van matar hores i hores vigils les imprems catalanes configuren ara el record probable d'un personatge obscur que bé podria ser el de Quim Torra, molt abans que el conegués com a president del país.

ELS ADVOCATS, DESESPERATS, demanen els vídeos per contrastar els relats amb la imatge. De moment no podrà ser, decideix el tribunal. Cal preservar el bon seny dels testimonis del fiscal. El contrast entre el seu món i la realitat podria ser un acte de terrorisme psicològic, una seqüela del procés que es pot evitar. Ells, que declarin. Segur que surten de casa decidits a dir tota la veritat, caigui qui caigui. Segur que els acomiaden desitjant-los sort amb un “*A por ellos*”. *Com il faut*.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Tractaments postictus

■ Mes d'un 50% de les persones afectades per un ictus tenen seqüeles negatives cròniques postictus. Moltes d'aquestes persones no perceben que un ictus no és res més que un accident vascular cerebral que mata les neurones del cervell malmeses i que, de rebot, afecta negativament el funcionament dels òrgans mancats dels seus impulsos nerviosos, que haurien d'haver generat aquestes neurones.

Resulta evident que la seva recuperació s'ha de produir forçosament on s'ha originat l'accident, que sense cap mena de dubte és al cervell. Erròniament, massa vegades s'associa la seva recuperació al tractament de l'òrgan afectat, ignorant que, amb la simple rehabilitació dels impulsos nerviosos perduts, l'òrgan afectat funcionaria de

nou amb tota normalitat.

El grup de familiars i persones afectades per un ictus (www.ictuspremia.org), s'ha creat preferentment per afrontar i millorar les seqüeles postictus. D'antuvi, però, topa amb la manca de credibilitat i coneixement de la neuroplasticitat i les poques solucions creïbles ofertes pels serveis sanitaris, segurament a causa de la gran complexitat que suposa el seu desenvolupament. És per tot això que la creació de grups d'ajuda mútua de familiars i persones afectades per un ictus esdevé totalment recomanable i imprescindible, sobretot quan es té la plena seguretat que és possible la rehabilitació aplicant els principis bàsics de la neuroplasticitat.

Per aconseguir-ho es proposa fer una crida tant a familiars i persones afectades com a professionals sanitaris, disposats a participar en

la solució d'un problema sanitari d'àmbit mundial no resolt, amb la finalitat d'avançar en la creació d'una massa crítica, necessària per establir una satisfactòria evidència científica que avaluï els tractaments postictus assolits.

Vegeu els documents: <http://www.ictuspremia.org/arxius/modelcatalapostictus.pdf> <http://www.ictuspremia.org/arxius/neuroplasticidadtxt.mp4>

JOSEP ARACIL XARRIÉ
Premià de Mar (Maresme)

Eleccions

■ Dels polítics en general, em molesta que no sàpiguem el que val un cafè fora de l'hemicicle o que només entrin als mercats municipals en temps d'eleccions. No m'agraden els provocadors ni els que tergiversen els versos de Joan Maragall: “Escolta, Espanya, aquest clam de

llibertat.” Això és torrià i no maragallià. Diferència com en els anuncis de detergents. I, per descomptat, em desplaça tanta mentida i tanta podridura moral.

Dels polítics que són ara cridats a eleccions, m'agradaria veure preocupat per la contaminació dels oceans, els excessos químics, l'abús de residus o el verí que respirem a les ciutats. Voldria uns polítics que no tractessin la cultura com una sensesostre que ha de dormir als caixers de Bankiaignorància.

I, com que Europa no ens queda tan lluny, votem l'Europa de la Mary Shelley, de la Concepció Arenal i de la Maria Mercè Marçal.

Votem a favor de l'ecologisme i dels drets humans. A favor de les armes de creació i no de destrucció. En pro de la bellesa i no de la vilesa.

EVA ROMERO SANFELIU
Barcelona

La frase del dia

“Volem denunciar l'enorme regressió reaccionària de l'Estat, que utilitza set xavals [Altsasu] com a cap de turc”

Gabriel Rufián, CANDIDAT D'ERC A LES ELECCIONS DEL 28-A

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Hàmsters dins la roda

Aquesta és la sensació produïda per la nostra insulsa classe política. La població, cada cop més confusa i cansada de dutxes sueques –aquelles que alternen ruixades d'aigua glaçada amb ruixades d'aigua quasi bullent–, es pregunta: serem independents algun dia? Serà aquest segle, o caldrà esperar tres-cents anys més? Hi ha algun pla, alguna previsió concreta, algun acord entre els diversos actors polítics i socials? Anem endavant o endarrere? Les diverses accions –i no accions– dels nostres sobiranistes són jugades mestres que ens acosten a l'objectiu, o gagades de pàmfls que ens acaben esclatant als morros?

AQUEST CRONISTA dubta d'una expectativa de sobirania ja no a curt termini, sinó a mitjà, fins i tot a un de prou llunyà per no permetre preveure grans canvis a escala global que presentin condicions radicalment diferents de les actuals. No és que no vegi la independència perquè l'Estat hagi planejat i articulat, des de fa quinze anys com a mínim, un procés d'enderroc de Catalunya i el fet ètnic i cultural català. No és que no vegi la independència perquè els mateixos que diuen que no es pot governar un territori contra una determinada minoria consideren la cosa més justa i natural del món governar-lo contra una altra minoria.

NO ÉS QUE NO VEGI la independència perquè la dreta espanyolista no s'amagui de mentir –i de ser-ne conscient– dient que només ells governaran per a tots. No és que no vegi la independència perquè els polítics i els periodistes espanyols puguin dir impunement qualsevol barbaritat, sabent que els seus votants, o sigui la majoria de la població espanyola, esperen sentir, diuen, allò precisament. No és que no vegi la independència perquè tiri endavant un judici d'opereta, ja fals de principi perquè

no hi ha delictes, carregat d'arbitrarietats tendencioses i amb els testimonis de l'acusació mentint sense embuts per construir una història inventada per servir a la condemna. Per cert, s'hi han fixat? Els testimonis que prometen dir la veritat la diuen, i els que ho juran, menteixen. Tot plegat, amb un pla consistent i una determinació ferma no impediria la sobirania. Per què no la sé veure?

NO LA VEIG perquè res de tot això no provoca cap lògica reacció radical. El mal no és que hi hagi desastre i delinqüents; n'hi ha perquè això forma part de la naturalesa humana, i per això hi ha policies i jutges (no hi són per fer bonic, perquè no en fan gens). El mal és que davant de desastres i delictes no hi hagi conseqüències. No la veig perquè un gran canvi com la segregació d'un territori contra la determinació total de l'Estat matriu té un cost elevat –ho he dit molts cops i ho continuaré dient–; és del tot lícit no estar disposat a pagar-lo, però aleshores que es digui clarament, que

“No veig la independència perquè la majoria de l'estament polític hi ha renunciat, alguns de manera explícita i d'altres no tant”

tothom sàpiga que Catalunya continuarà formant part d'Espanya pels segles dels segles, i pleguem d'aquesta guerra de desgast que comença a enervar la ciutadania, amb tota la raó.

NO VEIG LA INDEPENDÈNCIA perquè la majoria de l'estament polític hi ha renunciat, alguns de manera explícita i d'altres no tant, i ja els està bé aquest punt mort perpetu que els permet conservar presència pública i prerrogatives que es guardaran bé prou de posar en perill traspasant qualsevol línia vermella, que ja sabem tots on són. No veig la independència perquè s'ha format un *statu quo* de tertulians, divulgadors i opinadors que comença a funcionar com una secta. Et trobes a pertot els mateixos dient el mateix, se citen i es repiulen entre ells, i ja s'han construït com un club exclusiu on no cap ningú més, i la seva missió és mantenir la situació d'inoperància. No veig la independència no pas pel que fan els espanyols, que continuen el seu militaritzat guió –la judicatura segueix una estratègia militar, si us plau, refresquin Maquiavel i Von Clausewitz–, sinó pel que fem i no fem els catalans. Per la mesquinesa, la covardia i el vol gallinaci de nosaltres, els catalans.

PER ACABAR, dos apunts d'última hora. Sobre *madame* Cayetana: vet aquí una enemiga digna d'en Cuixart –el més digne i fort dels nostres–, marquesa d'una peça, elegant, polida cortesana del XVIII sense perdre les formes, una exquisida gossa amb *pedigree*, no com l'*hortera* maleducada de l'Arrimadas. Li importa un rave Catalunya, hi arriba a cavall en execució d'un dret de conquesta bèl·lica. Vejam qui té ara les penques de dir que els que la votin són catalans. El segon: enhorabona a Mariàngela Vilallonga. Desconec si és bona gestora; concedim-li el benefici del dubte. Però hi ha una consellera de Cultura culta.

De set en set

Anna Carreras

Cambres

L'habitació de quan ella tenia divuit anys era un cop de puny mal donat. En uns escassos cinc o sis metres quadrats,

els seus pares hi havien encabit un moble d'aquells dels anys vuitanta, de fusta clara, amb un armari a cada extrem, calaixos a sota i a sobre dels armaris i un llit microscòpic encastat al mig. A menys d'un pam de tota aquesta estructura d'una sola peça hi havia una taula d'escriptori enganxada a una finestra que no es podia obrir si no retiraves la taula endavant. Tampoc l'has d'obrir per res, li deien. Que el corrent d'aire danya el coll, li deien. Un moble de tres calaixos situat a sota de la taula, a la dreta, deixava un únic espai per a una cadira, també de fusta, d'aquelles plegables. Incòmodes. Sense coixí. La tauleta feia uns vuitanta centímetres de llarg per uns quaranta d'ample. No hi cabia tothom, allà a dins. A uns quatre pams del llit, a l'altra paret, hi havia quatre lleixes amb els llibres, les llibretes, les carpetes i els arxivadors amb la feina del primer curs d'universitat. Tot entatxonat com en una llaua de sardines. A costat, un petit radiador de tres resistències, un quadre d'en Patufet de quan tenia quatre anys, una paperera amb una bossa de plàstic a dins i la porta, sovint tancada. Sí, ella era l'hàmmster d'aquella gàbia comprada al basar. I sí, ella havia d'aprendre que la comoditat era un luxe, que estudiar era deixar-s'hi la pell i quadrar-se el cul. Que si fumava a l'habitació, dormiria en un núvol de fum. Potser per això, ara, a la meitat de la vida, és una treballadora incansable que guanya quatre pistrincs per anar tirant però que ja no pateix mentre penca amb les natges repenjades en una butaca blava, flonja i inclinable que no li destrossa l'esquena.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Puigdemont
agraeix el
suport, a
Neümunster**

Celebra un sopar amb la comunitat catalana que li va fer costat durant l'empresonament

**Barcelona
aspira a tenir
més alta
tecnologia**

Un superordinador europeu busca ubicació i la capital catalana en té moltes possibilitats

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Violència espiritualitza

CODI PENAL L'abstracció del concepte de violència en distints delictes per part del legislador provoca incertesa i arbitri judicial, com en el cas de la rebel·lió **SUPREM** Avui declaren els dos responsables de la Guàrdia Civil en els escorcolls d'Economia

Mayte Piulachs
BARCELONA

El Tribunal Suprem repren avui el judici contra els independentistes catalans amb la declaració, com a testimonis, dels dos responsables de la Guàrdia Civil en els escorcolls al Departament d'Economia, el 20 de setembre del 2017. En els interrogatoris al cap del dispositiu judicial i al cap de seguretat tornarà el debat entre els límits del dret a la manifestació davant del compliment d'un mandat judicial, els escorcolls de quatre despatxos, que, tot i els retards, es van fer.

En les sis setmanes de judici, cap expert ha detectat les greus accions violentes o crides dels acusats a fer-les o a permetre-les que requereix el delictes de rebel·lió. Les "muralls humanes" contra escorcolls i als centres de votació de l'1-O, "les cares d'odi", alguna escopinada, i una nova amenaça de mort, relacionades per agents del cos armat no són suficients, asseguren els juristes. Així, com pot mantenir l'acusació de rebel·lió la fiscalia? El penalista i professor de dret penal a la Universitat de Barcelona (UB) Joaquim Bages Santacana exposa que el legislador quan va redactar el nou delictes de rebel·lió, en el Codi Penal del 1995, no va definir quins tipus de violència ni els mitjans de comissió que són necessaris per atacar el bé jurídic que es protegeix, que en aquest cas són els drets fonamentals que recull la Constitució, i per això la fiscalia i alguns jutges en fan una interpretació

massa proteccionista.

Bages afirma que "la llei ha de definir la conducta prohibida amb la major previsió possible" perquè es garanteixi el principi de seguretat jurídica. Si el ciutadà no sap què és il·legal això li crea indefensió, i alhora resta eficàcia preventiva. Si el legislador penal és imprecís, els jutges i els tribunals cobreixen aquest buit amb la interpretació de la llei. Becaria en el segle XVIII ja alertava que cal posar límits a les facultats interpretatives de la llei. En el cas del delictes de rebel·lió, l'instructor del Suprem, Pablo Llarena, la sala de recursos i l'actual sala d'enjudiciament han creat aquesta interpretació del delictes, massa extensiva per alguns experts.

Els perills d'interpretació s'incrementen, segons Bages, perquè cada cop hi ha una major "espiritualització o volatilització" del concepte *violència* en distints delictes del Codi Penal. Ho desenvolupa en l'article *Límites al desvanecimiento del tipo penal. Aproximación al concepto de violencia en la parte especial del Código Penal*. "Actualment hi ha una devaluació del nostre ordenament fins a nivells d'incertesa premoderns com a conseqüència d'un ús desmesurat del casuisme i l'abstracció en la redacció d'alguns tipus penals", hi escriu. I hi afegeix: "És cert que el terme *violència* no es pot objectivar de manera totalment descriptiva en incloure un important contingut normatiu social. Però això no pot comportar l'admissió d'un concepte tan indefinit se-

gons el qual la violència equival a qualsevol acte que *violent* i la voluntat del subjecte passiu; és a dir, a qualsevol conducta que restringeixi la seva capacitat d'obrar." En aquest cas, el penalista es refereix al delictes de coaccions, en el qual sosté que s'ha "normativitzat" com a violent el tall de subministrament elèctric o el canvi d'un pany en un pis. També exposa un cas més polèmic, com és l'ús de narcòtics per cometre un delictes: en els robatoris s'accepta que el seu ús és violència, mentre que en les agressions sexuals, per sotmetre a la víctima, no.

Física o psicològica

L'espiritualització del concepte *violència* evoluciona —continua— quan en els delictes, a més de la violència física, s'inclou la violència psicològica. Per Bages, el delictes de rebel·lió inclou la violència psicològica, que traduït al llenguatge penal serien les amenaces. Pel penalista, la violència necessària en el delictes de rebel·lió és que hagi de provocar en el govern la proclamació de l'estat de setge, que és la resposta més contundent que té. I en les amenaces, s'ha d'incloure un real i creïble ús de la violència.

La rebel·lió es qualifica amb els delictes anomenats d'activitat, no de resultat, ja que, si s'hagués d'esperar a ser consumat, els seus autors no podrien ser mai jutjats. Alhora és un delictes de perill abstracte, ja que recull actes tendents a capgirar l'ordenament constitucional i democràtic. També és pluripersonal; és a dir, no pot

ser protagonitzat per una única persona.

El cul a terra

L'advocat manifesta que "per evitar una major distorsió del concepte *violència física* aquesta només hauria de comprendre actes actius, mai de resistència passiva". És l'acció que van protagonitzar molts catalans el 20-S i l'1-O, i que per alguns agents que van declarar en el judici podrien haver comés el delictes de desobediència i fins i tot el d'atemptat a l'autoritat. "No són atemptats a l'autoritat aquelles conductes a través de les quals s'obstrueix la labor policial", declara Bages,

tot i que indica: "Els agents no han de ser vexats ni amenaçats."

En el testimoni de la primera vintena d'agents, la setmana passada, semblava que el Suprem estigués jutjant la mobilització civil. Per això, les defenses insisteixen que aquest judici va de drets més que de fets. Tampoc oblidem que el jutge Marchena va ser el ponent que va tombar l'absolució i va imposar una condemna de tres anys de presó a vuit joves en la protesta al Parlament, en castigar uns *escratxes* a diputats com un delictes contra les institucions de l'Estat. Per Bages, en el delictes de rebel·lió "no és suficient

l'aprovació d'unes lleis inconstitucionals", ja que aquestes han estat neutralitzades pel TC, "ni tampoc amb el suport de grans manifestacions". Considera que els partidaris d'"exagerar els riscos de desprotecció del bé jurídic", evidencien el desconeixement d'altres recursos penals (com el 155), i que "en un estat de dret com l'espanyol els comportaments per abolir la Constitució són reduïts, fins i tot amb militars".

Un fiscal resumeix així l'actual situació: "Convocar un referèndum no és delictes i el que s'està jutjant al Suprem és el camí per dur-lo a terme." ■

L'APUNT

La salut, primer

Marga Moreno

Ja fa cinc dies que els veïns del Raval Nord ocupen la capella de la Misericòrdia per reclamar que s'hi instal·li un nou centre d'assistència primària en substitució del seu vetust CAP. La reivindicació té l'oposició frontal dels responsables del Macba, que consideren que són ells els que poden utilitzar l'espai per a una futura ampliació. Com és normal, el conflicte, que haurà de

dirimir l'Ajuntament en el pròxim ple, en què s'espera que Ada Colau l'inclogui en l'ordre del dia, dividirà el cor dels polítics municipals, que hauran de decidir entre les dues millores. Però davant d'una situació com aquesta, en un districte tan castigat per les derives negatives de la ciutat, caldria tallar el nus gordià pel nivell primer, que sempre és la salut.

ada

“Muralla humana” de veïns a l'escola Ramon Llull de Barcelona l'1-O, on va haver càrregues policials ■ JUANMA RAMOS

Joaquim Bages Santacana Professor de dret penal a la UB

Joaquim Bages, en una classe de la Facultat de Dret de la UB, a l'avinguda Diagonal ■ JOSEP LOSADA

Divulgador
Joaquim Bages, advocat en exercici des del 2009 i professor associat de dret penal a la UB, ha publicat recentment articles científics sobre el delictes de rebel·lió i sobre l'evolució del concepte de violència al Codi Penal, amb la voluntat de “generar opinió a l'acadèmia” i per a divulgació dels ciutadans.

“Les acusacions s'estan dissolent”

DELICTE “La conducta de la rebel·lió ha de provocar una declaració d'estat de setge” **SENTÈNCIA** “Els marcs penals dels diferents delictes permeten al tribunal imposar penes més temperades que les demanades per les acusacions”

M. Piulachs
BARCELONA

Passat un mes i escaig del judici contra els independentistes catalans al Suprem, gairebé tothom (jutges i fiscals, en la intimitat) comparteix que no hi va haver violència en els fets de la tardor del 2017 a Catalunya. El penalista Joaquim Bages Santacana ha fet un tècnic i didàctic article a la revista *Estudios Penales y Criminológicos*, amb el títol *El objeto de prohibición en el delito de rebelión del art. 472 CP desde la óptica del modelo de estado social i democrático del Derecho previsto constitucionalmente*, en què exposa els elements necessaris perquè es compleixi el delictes més greu del Codi Penal.

Com valora l'evolució del judici al Tribunal Suprem?

A Catalunya sabem què va passar realment. I, en el judici, fins ara,

tot s'esta dissolent i relativitzant. És a dir, no hi va haver una inequívoca violència que encaixi en el delictes de rebel·lió.

Per què la fiscalia hi veu el delictes de rebel·lió?

Del delictes de rebel·lió actual, amb la reforma del 1995, no tenim cap precedent, cap cas i, per tant, cap jurisprudència. És la dimensió desconeguda. Per això he fet aquest article, per generar opinió a l'acadèmia i per difondre-ho. A més, el legislador no ha definit clarament el concepte de violència en aquest delictes ni en d'altres casos del Codi Penal. La definició d'“alçament públic i violent” és molt genèrica i inespecífica, un fet que provoca interpretacions expansives i alhora genera indefensió en el ciutadà en no saber què està prohibit realment. Es vulneren principis com ara el de legalitat i de taxativitat. És encertat quan s'assegura que en aquest cas s'està fent creativitat jurídica.

Què és necessari, doncs, en un alçament públic i violent?

Perquè concorri el delictes de rebel·lió, la conducta ha de ser adequada per provocar una declaració d'estat de setge. En aquest cas, n'hi va haver prou amb el 155 per sufocar el suposat atac contra el sistema constitucional.

Com encaixaria les protestes del 20 de setembre?

L'afectació de l'orde públic de la manifestació a Economia en cap cas va ser superior a la d'una vaga general, no és un delictes de sedició.

Quina sentència preveu?

El delictes de sedició, per exemple, preveu diferents modalitats, el que permetria al tribunal imposar penes molt més temperades que les interessades per les acusacions. Cal recordar que aquestes persones ja van respondre políticament a través del 155. ■

La sedició abans del 20-S

Una de les incongruències posades sobre la taula dels set magistrats del Suprem per les defenses és que la Guàrdia Civil, sota les ordres del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona, investigava el govern pels delictes de malversació, desobediència, prevaricació i també pel de sedició, des del març del 2017; és a dir, abans de la gran manifestació del 20 de setembre a Economia i en d'altres escorcolls. La fiscalia sosté que les mobilitzacions del 20-S van formar el delictes de sedició, per això en la causa contra la cúpula dels Mossos d'Esquadra a

l'Audiència Nacional acusa de sedició i no de rebel·lió la intendent Teresa Laplana.

Ho podrà explicar demà al tinent coronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena, cap de la investigació judicial, com també de les que tenia des del 2016 la fiscalia de l'Audiència Nacional (el contracte a IBM de la Hisenda catalana) i la fiscalia de Catalunya, acció il·legal si ja estava judicialitzat. Baena és autor d'atèsats salpebrats amb opinions, i segur que li preguntaran si s'amagava sota el nom de Tàcito a les xarxes socials per burlar-se del govern català.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont agraeix el suport a Neumünster

El president a l'exili celebra un sopar amb la comunitat catalana que li va fer costat durant el seu empresonament

Natàlia Segura

Neumünster

En la vigília del primer aniversari de la seva detenció a Alemanya, l'expresident Carles Puigdemont va arribar ahir a la tarda a Neumünster, on l'any passat va estar empresonat durant dotze dies arran de la segona ordre europea de detenció emesa pel jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena. Per encetar el record d'aquells neguitosos però finalment victoriosos dies, el líder de Junts per Catalunya va celebrar un sopar per agrair a la comunitat catalana de la zona el seu suport durant l'empresonament. L'ANC d'Alemanya i l'ANC d'Ham-burg van organitzar fa un any un sopar amb l'entorn

més proper de Puigdemont i la comunitat catalana, i la intenció de l'expresident era reproduir-lo per donar-los les gràcies. En aquella ocasió, van participar en la trobada el vicepresident Josep Costa; l'esposa de Puigdemont, Marcela Topor, i el seu amic i ara candidat al Senat Josep Maria Matamala, així com representants de la comunitat catalana a Alemanya.

L'empresari gironí i inseparable de Puigdemont no es va voler perdre aquest segon sopar. Tampoc hi van faltar Costa; la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie; el president de la Diputació de Barcelona, Marc Castell, ni els seus advocats, Gonzalo Boye i Jaume Alonso-Cuevillas. Altres personalitats que es van voler

retrobar amb el polític gironí són els diputats alemanys de la formació L'Esquerra Diether Dehm i Zaklin Nastic, que li van fer costat durant l'empresonament. Els presos van ser recordats en el transcurs de l'acte amb nou cadidres buides amb llaços.

Donació de llibres

Abans de la roda de premsa que Carles Puigdemont farà avui al matí davant de la presó de Neumünster amb els advocats Boye i Jaume Alonso-Cuevillas, l'expresident tornarà a entrar al penal per fer una donació d'un centenar de llibres clàssics i contemporanis de la literatura catalana, traduïts a l'alemany. Entre els autors, figuren Joaquim Amat-Piniella, Mercè Rodoreda i Rafel Nadal ■

Carles Puigdemont, ahir, en el sopar a Neumünster ■ EPA

Senadors francesos pels drets i les llibertats a Catalunya

Fins a 41 senadors francesos de les principals formacions polítiques, de diverses zones i ideologies, van firmar ahir un manifest en què fan una crida al "respecte pels drets i les llibertats fonamentals a Catalunya". En l'escrit, divulgat ahir per la delegació del govern a França a través d'una piulada, els polítics denuncien la "repressió de què són víctimes representants polítics legítims" i demanen que França hi intervingui.

"El nostre país és el veí

d'Espanya i de la seva gran regió, Catalunya, amb la qual compartim una llarga història", comença l'escrit, impulsat per François Calvet, Michel Canévet, Ronan Dantec, André Gattolin, Pierre Ouzoulias i Simon Sutour, que exigeixen que es respectin les llibertats fonamentals i els drets "sense interferir en els problemes polítics del país veí i sense prendre partit amb relació a la independència de Catalunya". Arran del judici que s'està desenvolupant

al Tribunal Suprem, també denuncien la repressió de què han estat objecte els polítics empresonats o forçats a exiliar-se per les seves opinions en compliment del mandat dels seus votants i lamenten que la gravetat dels fets sigui "subestimada" a França. Per aquest motiu, demanen als països de la Unió Europea que estableixin "les condicions per al diàleg, amb l'objectiu de trobar solucions polítiques a un problema polític".

Signat el decret per nomenar les conselleres

Meritxell Budó i Mariàngela Vilallonga prenen possessió del càrrec aquest matí

E. Garcia
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, va signar ahir diumenge el decret de nomenament de Meritxell Budó com a nova consellera de la Presidència i portaveu del govern, en substitució d'Elsa Artadi, i de Mariàngela Vilallonga com a nova consellera de Cultura, en substi-

tució de la fins ara titular Laura Borràs. És previst que aquest matí a les 9 les dues conselleres prenguin possessió dels càrrecs en un acte que es farà al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

Meritxell Budó va deixar l'alcaldia de la Garriga en un ple extraordinari de renúncia que es va celebrar ahir al vespre i que va donar el relleu, al seu torn, a Jordi Pubill. "Aquesta no ha estat una decisió fàcil i aquesta renúncia em genera tot un cúmul de sentiments difícils d'explicar. Abandono la seguretat del

El president de la Generalitat, Quim Torra, va signar ahir el decret de nomenament ■ ACN

poble per iniciar un camí d'incerteses", va dir Budó. "Ho faig perquè el president de la Generalitat m'ha volgut designar consellera de la Presidència i portaveu del govern i perquè el president Puigdemont i el conseller Turull

m'ho han demanat", va explicar. Nascuda a Barcelona el 1969, Budó és llicenciada en farmàcia per la UB i màster en indústria farmacèutica pel Cesif. Jordi Pubill i Sauquet, nou alcalde de la Garriga, era fins al moment regidor de

Joventut i de Promoció Econòmica, Indústria i Treball.

Al seu torn, Mariàngela Vilallonga, doctora en filologia clàssica, catedràtica de llatí a la Universitat de Girona i vicepresidenta segona de l'Institut d'Es-

tudis Catalans (IEC), nascuda a Girona l'any 1952, va rebre la Creu de Sant Jordi l'any 2016. Un dels seus darrers actes a l'IEC va ser justament el dia de Sant Josep en una jornada pedagògica sobre la figura de Pompeu Fabra.

Amb ella, els darrers quatre anys, el Departament de Cultura l'hauran encapçalat i dirigit Santi Vila (2016), Lluís Puig (2017), Laura Borràs (2018) i, ara, Vilallonga.

Budó i Vilallonga entren al govern després que les seves predecessores passin a fer campanya per les eleccions municipals i per les generals del 28 d'abril. Elsa Artadi és la número dos de la candidatura de JxCat a Barcelona, que lidera Joaquim Forn, i Laura Borràs és la número dos del partit al Congrés dels Diputats, en una candidatura encapçalada per Jordi Sánchez. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Colau reclama un front d'esquerres contra el feixisme

■ Retreu a JxCat i ERC haver “bloquejat la legislatura” i al PSOE no haver fet fora Rajoy, cosa que hauria “evitat 155 i presos polítics”

Ada Colau amb Xavier Matilla i la resta de la candidatura de Terrassa en Comú ■ J. ALEMANY

Jordi Alemany
TERRASSA

L'alcaldesa i candidata a Barcelona, Ada Colau, va demanar ahir a Terrassa a les formacions d'esquerres i progressistes, que en teoria tenen les persones i els drets i llibertats fonamentals en el centre de les seves prioritats, “altura de mires” per poder fer “àmplies aliances progressistes i de canvi per defensar la democràcia davant del feixisme”. D'aquesta manera, i alertant de l'auge de l'extrema dreta, que ja governa a Andalusia, va assegurar que l'objectiu ha de ser protegir les institucions de la possibilitat que hi puguin tornar a accedir. Colau va participar en l'acte de presentació de la candidatura de Xavi Matilla, que repeteix per Terrassa en Comú (TeC).

Colau va defensar la valentia de feminitzar la política davant la judicialització, la crispació, “la testosterona i el que critica més” actual, entenent-la com saber dialogar, ser empàtic i saber cedir per “trobar grans consensos de país”. La líder dels comuns va censurar a JxCat i ERC haver “bloquejat la legislatura” i haver tocat el pressupost de Sánchez, desatenent necessitats, bloquejant polítiques socials i fent “deixadesa de funcions”. I, com va fer el PP, els va acusar de traspasar les emergències i necessitats als ajuntaments. En aquest sentit, va posar d'exemple que a Barcelona han impulsat 72 promocions d'habitatge social, mentre que la Generalitat, quatre a tot Catalunya. També va tenir paraules per al PSOE, al qual veu “desorientat” i a qui va censurar que no els donés suport a la primera moció de censura, un any abans, que “hauria estalviat el 155, els presos polítics i molts patiments”. ■

No s'ha de ser un GENI per adonar-se que viatjar amb Renfe és la MILLOR OPCIÓ. Fins un 70% de descompte.

Descobreix totes les nostres ofertes, descomptes i serveis a renfe.com

Avança la teva compra per viatjar fins el 2 de juny.

renfe

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Calvo diu que defensaran Catalunya dels separatistes

La vicepresidenta del govern espanyol dona suport a Núria Marín en la seva proclamació com a alcaldable socialista a l'Hospitalet ■ Per Iceta, “els independentistes i les dretes van plegats”

Eva G. Pagán
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Després d'assegurar que se sentia “gustosa i còmoda” a Catalunya, la vicepresidenta del govern espanyol i ministra de la Presidència, la cordovesa Carmen Calvo, va assegurar que els socialistes es presenten a les eleccions “per defensar Catalunya dels separatistes i els separadors”. “Aquest és l'embolic en què ens fiquen en situacions extremes després de 40 anys de convivència”, es va queixar. “Som l'Espanya que defensa Catalunya i que no s'hi enfronta”, va dir, per afegir-hi que “mai vam ser covards amb Catalunya, un territori autònom”. “D'aquí se surt amb diàleg i amb llei; no hi haurà cap altra sortida per a Catalunya que no sigui aquesta”, va dir.

La número dos de Pedro Sánchez, que va participar en un míting de suport a Núria Marín com a alcaldable dels socialistes per

Roses i música de Miguel Ríos i Los Rebeldes en el míting socialista d'ahir ■ TONI ALBIR / EFE

l'Hospitalet de Llobregat, es va referir en tot moment a “les dretes” i als “separatistes” com la mateixa cosa. “Els independentistes i les dretes van votar en contra de la possibilitat que arribessin 2.000 milions d'euros a Catalunya”, va dir en referència al vot contrari al pressupost espa-

nyol. Per contra, va recordar que són obra seva el salari mínim interprofessional (a 900 euros), la sanitat pública i els permisos de paternitat. Calvo va demanar “deixar-se estar de llaços” i posar els peus a terra “on hi ha els problemes”. “Deixeu-vos d'entelèquies i baixeu a la reali-

tat”, va recomanar.

Calvo també va criticar els que “utilitzen el 155 com una amenaça i en condició de permanent no revisable”, però no va recordar que el PSOE també va votar a favor d'aplicar-lo i hi va afegir: “Algú entén que al segle XXI la política sigui l'amenaça constant i

Álvarez de Toledo titlla Torra de cabdill

La candidata del PP a Barcelona, Cayetana Álvarez de Toledo Peralta-Ramos, tretzena marquesa de Casa Fuerte, va assegurar ahir que la resposta que el president de la Generalitat, Quim Torra, va donar dissabte a un CDR és digna d'un dictador. “Només els caudillos totalitaris diuen «Jo soc el poble»”, va dir. Per la candidata, el projecte de Torra “està basat en l'estrangeria, en la divisió i l'empobriment de Catalunya.”

treure rèdit de les situacions més complexes?”.

També el primer secretari dels socialistes a Catalunya, Miquel Iceta, va assegurar que “els independentistes i les dretes van plegats”. En un míting en què totes les intervencions van ser (pràcticament) en castellà, Iceta va demanar

que “o bé es fa una Espanya on capiguem tots o serà un embolic”, i va demanar “una Espanya per a tots”. Pel líder socialista, “a Catalunya tenim de tot menys un govern. Es veu que no els agrada governar”, va dir.

En relació amb l'obligació de la Junta Electoral de treure els cartells en suport dels presos polítics, exiliats i represaliats, Iceta va assegurar: “Com que no tinc cap empresa que faci pancartes, no acabo de veure la gràcia al moviment”, va dir. I pel que fa als retrets que membres d'un CDR van fer a Sabadell al president de la Generalitat, Quim Torra, justament per haver acatat l'obligació de retirar els llaços, el primer secretari dels socialistes va dir: “Torra innova fent política. Va dir: «Jo soc el poble» i això des de Lluís XIV no passava.”

Núria Marín, que va pujar a l'escenari amb *Las reinas de l'Hospitalet* de Los Rebeldes de banda sonora, va recordar que la ciutat havia passat “de suburbi a motor econòmic de Catalunya” i va assegurar que “el millor encara ha d'arribar”. “Soc la vostra alcaldessa i ho continuaré sent”, va assegurar. D'entre les fites aconseguides va esmentar la Fira i el congrés de mòbils, el districte cultural i el parc de recerca biomèdica. ■

Fachin lidera la llista de Front Republicà del 28-A

■ Poble Lliure no posa càrrecs a la llista de la coalició, com li havia demanat la CUP

J.A.
BARCELONA

Superant els 7.000 avals necessaris i fins a arribar als 18.000, la coalició Front Republicà, formada per Poble Lliure, Som Alternativa i Pirates de Catalunya, es presentarà a les eleccions espanyoles del 28 d'abril i ho farà amb una llista que liderarà l'ex-secretari general de Podem a Catalunya Albano Dante Fachin. La candidatura es va presentar ahir a la Nau

Bostik de Barcelona i hi incorpora altres cares conegudes com ara la de Roger Español en el número 5, que va perdre la visió d'un ull per l'impacte d'una bala de goma l'1-O, i, també seguint per ordre, després de Fachin hi ha Mabel Rodríguez (Pirates), Guillem Fuster (Poble Lliure) i Mireia Caldés (Poble Lliure). A la llista per Barcelona també hi ha el regidor de Badalona José Téllez, l'ex-regidor de Santa Coloma de Gramenet Oriol Corral, l'exdiputada al Parlament amb els comuns Àngels Martínez Castells o l'exdiputada al Congrés d'En Comú Podem Marta Sibina.

Poble Lliure, i com dis-

sabte havia demanat el consell polític de la CUP al grup hereu de l'històric Moviment de Defensa de la Terra (MDT), que en forma part, no hi ha incorporat candidats, càrrecs electes i càrrecs orgànics”.

En el seu parlament, Fachin va assegurar que no faran president qui “no reconegui de manera clara l'autodeterminació del poble de Catalunya i els seus drets socials i polítics”, tot afegint-hi que seran “la papereta que assegurui als votants que els seus vots seran una muralla en defensa del dret a l'autodeterminació”. També va negar que l'estratègia sigui la del bloqueig, ja que “el que es-

Fachin, amb els candidats de Front Republicà que l'acompanyen el 28-A ■ ACN / P. FRANCESCH

tà bloquejat des de fa temps és un estat que ha triat la violència i la repressió contra milions de catalans. Mentre això continuï així, no hi haurà desbloqueig, perquè ha de quedar clar que contra la gent no es pot governar”, va dir.

La llista per Girona està encapçalada per Maria Bessora (La Forja-Jovent Revolucionari), Isabel Mateos, Albert Sunyer (Pirates) i Judit Costa (La Forja-Jovent Revolucionari); la de Lleida la lidera Joel Jové (Poble Lliure), Judit Ribe-

ra (Poble Lliure), Mireia Palau i Josep Maria Giribet, i la de Tarragona l'encapçala Ferran Reyes (Pirates), Vicent Pruñonosa (Som Alternativa), Encarna Canet i Júlia Santapau (La Forja-Jovent Revolucionari). ■